

frem, og dette er en af de store Reformere, som skulde føres til et Resultat. Jeg ønsker den god Lykke dertil.

L. Christiansen: Jeg skal heller ikke lægge meget Beslag paa det høje Tings Tid og Taalmodighed. Vi have jo nu i disse Dage hørt en Række Taler om det foreliggende Spørgsmaal, og det er maaste gaaet ærede Medlemmer, som det er gaaet mig, at naar man saaledes hører idealistiske Fremstillinger af de to modsatte Ansættelser, der ere repræsenterede i denne Sal, faar man meget let det Indtryk, at det er umuligt at tænke sig, at der kan opnaas et Resultat paa det Omraade, der her forhandles om. Vi saa maaste endnu mere dette Indtryk ved at høre Udtalelser fra to ærede Medlemmer, der repræsenterer saa stærke Modsetninger som de ærede Medlemmer for Slagelse (Røedt) og Horsens (Wulff). De repræsenterere, kunne vi vel nok sige, saa temmelig de to modsatte Standpunkter, som der her har været taget Ordet for, og de have jo begge udtalt sig i lange Foredrag, som have haft Tingets udelte Opmærksomhed. Vi maa jo sige til begge de ærede Taleres Ros, at fra deres Synspunkter have de holdt deres Ideers Faner højt, men paa den anden Side forekommer det mig, at man med nogen Ret ogsaa kunde kritisere disse to Talere og sige, at de have studt noget over Maalet, i alt Fald for saa vidt de have kæmpet mod en Fjende, der skulde være i Anmarsch, men som imidlertid vi saa vidt jeg ser, ikke kunne øjne i Horisonten, thi hvad enten vi se paa Toldkommissionens Flertals eller dens Mindretals Forslag, saa er det faktisk hverken et Frihandelsstandpunkt eller Protektionisme, som vi træffe i denne Sag, men noget lige midt imellem. Det forekommer mig, at det samme Indtryk, nemlig at det er en Umulighed, at der skulde kunne opnaas noget som helst, saa vi ved en løs Gennemlæsning af Toldkommissionens Betænkning, idet ogsaa her de Idealer, som disse Modsetninger gøre sig til Talsmænd for, ere stærkt fremdragne. Det forekommer mig imidlertid, at naar vi læse det med Alvor og se, i hvilke Resultater det har givet sig Udslag i Forslaget til en Toldlov, saa saa vi det Indtryk, at der dog er god Udflugt til at opnaa en Overenskomst, hvor igennem vi kunne faa en Toldlovgivning, som Samfundet i dets Helhed kan være tjent med. Det er jo saaledes, at efter at have fremfat de ideale Synspunkter, ere begge Fløjene bøjede af for en Rendsgering, og det er de bestaaende Forhold, som de ere byggede op paa den gældende

Toldlovgivning. Det er vistnok flet i rigtig Erkendelse og Forstaaelse af, at vort Samfund er daarlig tjent med, at det bestaaende stubbes over Ende i en Fart, hvad enten det skal være til den ene eller til den anden Side. Jeg har det samme lyse Blik paa, at der skal opnaas en Overenskomst, der i Dag blev udtalt af det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen), tror jeg, det var. Trods de Modsetninger, der saa stærkt ere komne frem, saa ligger der alligevel paa Bunden af det meste af, hvad vi have hørt, paa en enkelt Undtagelse nær, en Bestræbelse for at komme til en Overenskomst. Jeg ser heller ikke, at Modsetningerne ere saa store, Der er saaledes Forstaaelse om, i hvilken Retning Toldrevisionen skal gaa; man er enig om, at den skal gaa i Retning af en Modsettelse eller Frigørelse af Kaa- og Hjælpstofferne, ligeledes af Forbrugs- og Nødvendighedsartiklerne og til Gengæld en højere Told paa Lüksus; der er selvsølgelig nogen Uenighed om, hvor langt man skal gaa, og hvor Grænserne skulle være. Der er ligeledes Enighed i Forstaaelsen af, at det tillige vilde gavne vort Samfund, om Beskyttelsen — det er jo om den, den store Strid staar — bliver nedsat saa meget, at der kunde blive Tale om, at Industrien eller ret mange Brancher inden for den skulde komme til at føre en hensygnende Tilværelse. Skulde det blive Tilfældet, vilde det nemlig komme til at gaa ud over hele Samfundet. Det er bleven udtalt, at denne eller hin Virksomhed maaste ikke var for god til at nedlægges, fordi det egentlig ikke kunde svare Regning at drive den, medens man lige saa billigt kunde pensionere eller underholde de Arbejdere, der ere beskæftigede dermed. Men det er absolut et forkert Synspunkt. Det drejer sig nemlig her ikke om det ene Slægtled, til hvilket der maaste kunde gives Erstatning for dette Tab, men der vokser ogsaa et Slægtled op efter dette, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at det er et Samfundsspørgsmaal. I det Stykke giver jeg det ærede Medlem for Horsens (Wulff) nogen Ret. Jeg tror, at Samfundet er vel tjent med, jo større Udvikling det er muligt at frembringe paa alle Omraader inden for Landets Grænser. Der er naturligvis en Begrænsning for, hvorvidt det er rigtigt for Samfundet at støtte saadanne Virksomheder, og det er egentlig tun om dette, om, hvor denne Grænse skal sættes, at der er nogen Uenighed; men jeg mener ogsaa, at man paa dette Punkt er naaet saa vidt, at der er nogen Sandsynlighed for, at man kan naa længere frem. — Der er ogsaa Uenighed om Værdi- eller Vægttold, men det skal jeg